

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **A. K.**, narozená „X“,
státní příslušnost Kazachstán,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018, č. j. OAM-38/ZA-06-P10-PD3-2010, E. č.: „X“,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018, č. j. OAM-38/ZA-06-P10-PD3-2010, E. č.: „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení jí udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že žalobkyni podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že jediným důvodem, pro který ji v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, je pronásledování z důvodu náboženského vyznání, jímž je islám. Pouze z tohoto důvodu žádala o prodloužení doplňkové ochrany a popsala způsoby pronásledování, jež by ji v zemi původu hrozily. Dále uvedla, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Nedbal ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, rovněž porušil ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Bez dalšího uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje zákonem požadované náležitosti dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Poukázala na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a její subjektivní konstrukci definice uprchlíka založené na slovním spojení, že uprchlíkem je ten, kdo má „opodstatněné obavy z pronásledování“, přičemž slovo „obavy“ značí subjektivní povahu definice a žalovaný měl v první řadě vyhodnotit vyjádření žalobkyně před úsudkem o situaci v zemi jejího původu. K tomuto poukázala na Příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků. V případě návratu do země původu by byl na žalobkyni vyvíjen psychický nátlak, diskriminační ústrky a fyzické napadání, čímž naplňuje podmínky pro přiznání doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.
4. Uvedla, že se považuje za zranitelnou osobu dle definice ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jelikož toto ustanovení obsahuje pouze demonstrativní výčet, kdo je zranitelnou osobou, a žalobkyně se vzhledem k tomu, že se léčí s hepatitidou typu B, za zranitelnou osobu dle dotčeného ustanovení považuje.
5. Závěrem poukázala na závěry plynoucí z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, a ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-44, z nichž plyne pravidlo „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popírá její oprávněnost, neboť námitky žalobkyně neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a dále uvedl, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Částečně zrekapituloval obsah předcházejícího správního řízení a zdůraznil, že námitky žalobkyně jsou účelové. Zdůraznil, že je při svých úvahách omezen sděleními žadatele o mezinárodní ochranu, jež následně hodnotí s ohledem na informace o zemi původu, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 21/2004. Uvedl, že snahou žalobkyně je pouze legalizovat zdejší pobyt prostřednictvím zákona o azylu, přičemž k tomuto účelu slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003. Sdělil, že k chorobě žalobkyně (hepatitida typu B) se vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že choroba žalobkyně, ani její ekonomická závislost na sociálních dávkách jí nebránila v návštěvách partnera v Dánsku a přátel v dalších evropských zemích, proto nepovažuje konstrukce žalobkyně za reálné. Sdělil, že žalobkyně během řízení nesdělila žádné skutečnosti relevantní s ohledem na § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Citace z Úmluvy o právním postavení uprchlíků je vytržena z kontextu a nemá souvislost s případem žalobkyně.

Správní spis

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2011, č. j. OAM-38/ZA-06-HA03-2010, ev. č. „X“, byla žalobkyni podle ust. § 14b zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 36 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyni podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu se mezinárodní ochrana neuděluje. Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-38/ZA-06-HA03-PD1-2010, ev. č. „X“, byla žalobkyni podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016, č. j. OAM-38/ZA-06-ZA14-PD2-2010, ev. č. „X“, byla žalobkyni podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců.
8. Dne 1. 6. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení jí udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V žádosti uvedla, že nadále trvají důvody, pro něž ji a její rodině byla doplňková ochrana udělena. Situace dodržování lidských práv, bezpečnostní a politická se v Kazachstánu nezměnila. Osoby bez státního občanství mají v Kazachstánu omezený přístup ke zdravotnictví, vzdělání a zaměstnání.
9. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 11. 10. 2018, žalobkyně dále doplnila, že bydlí v nájemním bytě v Ústí nad Labem, má ukončené jazykové gymnázium, je nezaměstnaná, již tři roky si hledá práci. Pobírá příspěvek v hmotné nouzi, bydlení hradí ze sociálních příspěvků. O trvalý pobyt dosud nežádala. Léčí se s hepatitidou typu B. Zná zdejší jazyk a kulturu, vyrostla zde, má zde rodinu, což nemůže říct o Kazachstánu. Jelikož vyznává islám, bojí se návratu do Kazachstánu, jelikož se dozvěděla, že v zemi původu byli někteří lidé obviněni z terorismu kvůli svému náboženskému vyznání. S příbuznými v Kazachstánu není v kontaktu. Před členy své komunity uzavřela rituální oficiálně neuznávaný sňatek s občanem Ruské federace, jenž má v Dánsku udělen azyl. V rámci návštěvy manžela v Dánsku navštívila i Rakousko a Německo.
10. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informaci MZV ČR – Kazachstán, č. j. 107319/2017-LPTP, ze dne 17. 2. 2017, Výroční zprávu o svobodě vyznání za rok 2017 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Kazachstán, ze dne 29. 5. 2018, Zprávu o dodržování lidských práv Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Kazachstán, ze dne 20. 4. 2018, Informaci OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 7. 2018. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 31. 10. 2018 vyplynulo, že žalobkyně se s podklady seznámila a zopakovala, že by ji mohli po příletu do Kazachstánu zatknout v domnění, že je terorista.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
15. Dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. Dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
17. Dle ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
18. Dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

19. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutečného stavu věci. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotnou žalobkyní v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany a v protokolu o pohovoru k této žádosti, ze správního spisu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z výše uvedených zpráv o bezpečnostní a politické situaci a úrovni dodržování lidských práv v Kazachstánu. Z uvedeného vyplynulo, že žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany žádala zejména z důvodu, že se obává zatčení a pronásledování ze strany kazašských úřadů kvůli své náboženské víře.
21. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval předpoklady udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b zákona o azylu a dospěl k závěru, že uvedené podmínky doplňkové ochrany žalobkyně nesplňuje, neboť situace žalobkyně se změnila. Žalobkyni totiž nebyla doplňková ochrana udělena z důvodu ochrany před pronásledováním kvůli své náboženské víře, což byl žalobkyní tvrzený důvod pro prodloužení doplňkové ochrany, nýbrž za účelem sloučení rodiny, jelikož žalobkyně přicestovala do České republiky jako nezletilá s rodiči a nezletilými sourozenci, přičemž žalobkyni byla doplňková ochrana po nabytí zletilosti následně prodlužována s ohledem na faktickou závislost na rodičích. Závislost žalobkyně na rodičích však v mezidobí odpadla a žalobkyně je nyní samostatná a ekonomicky soběstačná, když v průběhu řízení vyšlo najevo, že žije ze sociálních dávek v nájemním bytě, nepracuje, tři roky si hledá zaměstnání a cestovala do Dánska, Německa, Rakouska s občanem Ruské federace, jenž má v Dánsku udělen azyl, s nímž uzavřela neoficiální rituální sňatek.
22. Zjištěný skutkový stav je nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí o tvrzení žalobkyně, že by byla po návratu do Kazachstánu pronásledována či zatčena. Přihlédl k tvrzením žalobkyně, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z uvedeného důvodu považuje žalobkyní vznesenou námitku za nedůvodnou.
23. Soud přdestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).

24. Pro aplikaci ust. § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žalobkyně splňuje zákonem stanovená kritéria. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62 (dostupný na www.nssoud.cz), je k udělení doplňkové ochrany potřeba kumulativně splnit následující podmínky: „*Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.*“ Žalovaný se při posuzování žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. zda žalobkyni hrozí v případě návratu do Kazachstánu vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
25. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobkyně dovedl, že u ní již pominuly podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobkyně neuvedla a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobkyni na základě těchto skutečností hrozí v případě jejího návratu do Kazachstánu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Kazachstánu, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobkyně rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.
26. K žalobní námitce, že se žalobkyně považuje za osobu zranitelnou dle ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu soud uvádí, že tato námitka je irelevantní, neboť definice zranitelné osoby nemá z pohledu udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žádný význam. I k případnému naplnění definice zranitelné osoby, jakožto základního pojmu zákona o azylu, se při udělování některé z forem mezinárodní ochrany nepřihlíží.
27. Žalobkyně dále poukázala na subjektivní definici uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, jež definovala jako uprchlíka někoho, kdo má „opodstatněné obavy z pronásledování“, přičemž slovo „obavy“ značí subjektivní povahu definice a žalovaný měl v první řadě vyhodnotit vyjádření žalobkyně před úsudkem o situaci v zemi jejího původu. K tomuto soud konstatuje, že zmíněná citace je vytržena z kontextu. Úplná citace čl. 1 písm. a) odst. 2 citované úmluvy zní: „*Pro účely této úmluvy pojem "uprchlík" se vztahuje na kteroukoliv osobu, jež v důsledku událostí, které nastaly před 1. lednem 1951, se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám, odmítá ochranu své vlasti; totéž platí pro osobu bez státní příslušnosti nacházející se mimo zemi svého dosavadního pobytu následkem shora zmíněných událostí, a která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vrátit.“ Z úplné citace dotčeného ustanovení je zřejmé, že žalobkyně zmíněná definice uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků nesvědčí. Žalobkyně se nenachází mimo svou vlast v důsledku událostí, které nastaly před 1. lednem 1951.

28. K případné legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu, tedy i doplňkové ochrany a jejího případného prodloužení, je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů může žalobkyně využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců.
29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
30. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 29. března 2019

8

78 Az 7/2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)